

Een pleidooi voor eugenetica in een notendop

De elfde uitgave van de *Encyclopedia Britannica* omschrijft eugenetica als volgt: "de organische verbetering van het ras door wijze toepassing van de erfelijkheidswetten". De meeste mensen wordt het dan zwart voor de ogen – of letterlijk: ze krijgen visuele voorstellingen van hakenkruizen en marcherende Nazi's. Maar in feite heeft de eugenetica een veel langere geschiedenis die teruggaat tot het oude Rome en zelfs daarvoor. De eugenetica richt zich tot de huidige richting van de menselijke evolutie. Duizenden artikels zijn er gepubliceerd in geleerde bladen, tonnen zand zijn met kleine borsteltjes afgestoft in de zoektocht naar schedels, onmetelijke fondsen werden aan wetenschappers uitgereikt en vele carrières gingen op in het vraagstuk hoe we evolueerden tot grotere hersenen en grotere intelligentie bij de Homo sapiens. Dit is uiteraard een zeer fascinerende en lonende zoektocht. Maar wat dringend is, wat wellicht de belangrijkste kwestie voor onze soort is, is waar we als menselijke wezens naar toe evolueren. Evolueren we in een gunstige of een ongunstige richting?

Het klopt inderdaad dat de *natuurlijke selectie* in vele delen van de wereld vrijwel opgehouden heeft te bestaan, maar de *evolutie* an sich blijft doorgaan, vanwege het simpele feit dat de menselijke voortplanting nog steeds bestaat. Net zoals de geschiedenis oneindig de toekomst ingaat, zowel in oorlog als in vrede, zo geldt dit ook voor de evolutie. De voortplantingspatronen van elke generatie vormen het ingeboren karakter van de daaropvolgende generaties, zowel ten goede als ten slechte.

De meesten onder ons willen hun kinderen evenveel geven als onze ouders dat aan ons gaven, liefst meer zelfs. We willen dat ze de beste opvoeding hebben en elk voordeel dat mogelijk is. We hopen hen eveneens een betere wereld na te laten als diegenen waarop we geboren werden. Echter: de belangrijkste erfenis die we onze kinderen kunnen nalaten is hun eigen biologische integriteit: een goede gezondheid, hoge intelligentie en een nobel karakter. Deze eigenschappen zijn zeer belangrijk voor hun persoonlijk geluk en welzijn. Collectief gezien vormen deze eigenschappen de mogelijkheid voor een bevolking om haar beschaving te onderhouden en verder te stuwten – de meest waardevolle van de menselijke eigenschappen – want zonder beschaving heerst er chaos, het wet van de sterkste en oneindig lijden.

Dit artikel zal zich voornamelijk op intelligentie richten. In een notendop zijn dit de argumenten:

1. Menselijke intelligentie is grotendeels erfelijk.

2. De beschaving hangt volledig af van de ingeboren intelligentie. Zonder deze zou de beschaving nooit tot stand zijn gekomen. Als de intelligentie afneemt, dan volgt de beschaving eveneens.

3. Hoe hoger de beschaving, hoe beter het lot van de bevolking. Beschaving is geen vrijblijvend voorstel. Het is eerder een kwestie van peil – en elk peil, naar boven of beneden, beïnvloedt het welzijn van elke burger.

4. Momenteel worden we met elke komende generatie minder intelligent. Waarom gebeurt dit? Simpel: de minst intelligente mensen hebben de meeste kinderen.

5. Tenzij we deze trend stoppen of keren, zal onze beschaving onvermijdelijk verminderen. Elke vermindering in beschaving zorgt voor een betekenisvolle stijging van de collectieve "miserie quotiënt".

Logica en wetenschappelijke bewijzen staan achter elk van bovengenoemde argumenten

1. Menselijke intelligentie is grotendeels erfelijk.

Wetenschappers hebben aangetoond dat identieke tweelingen die sinds de geboorte gescheiden en apart opgevoed werden een vrijwel identiek IQ hebben, ondanks hun totaal verschillende omgevingen. Opmerkelijk is dat apart opgevoede tweelingen zo gelijkend zijn als identieke tweelingen die samen opgevoed werden, tegen hun volwassenheid. Ook in hun gedragingen lijken ze zeer sterk op elkaar: de manier waarop ze lachen, hun voorkeuren en afkeuren, fobieën, temperament, seksuele voorkeur, educatief peil, inkomen, bewustzijn, muzikaal vermogen, gevoel voor humor, ongeacht of ze nu crimineel zijn of ze de wetten respecteren, en vrijwel alles dat waarop getest is, zelfs dergelijke specifieke eigenschappen als favoriete groenten (Bouchard, 1993). De mate waarop ze op elkaar gelijk blijven zowel de onderzoekers als de tweelingen zelf verbazen.

Het belang van genen wordt eveneens aangetoond bij studies over adoptie. Het IQ van geadopteerde kinderen lijkt veel sterker op het IQ van hun biologische ouders dan dat van hun adoptie-ouders, die ze uiteindelijk van hun geboorte verzorgd hebben. Eens geadopteerde kinderen volwassen worden, is er vrijwel geen enkel gelijkheid meer met hun IQ en dat van hun adoptie-ouders (Loehlin, Willerman, en Horn, 1987). De dominante rol van de erfelijkheid in het bepalen van IQ is geen theorie, maar een wel gefundeerd en bewezen feit, de consensus van honderden studies die in verschillende omstandigheden door verschillende onderzoekers uitgevoerd werden. Maar het brede publiek is hier van op de hoogte, omdat de linkse media hen bepaalde "experts" voorhouden die verkeerdelijk beweren dat IQ omgevingsgestuurd is. In werkelijkheid gelooft de meerderheid van de onderzoekers naar intelligentie dat erfelijkheid de belangrijkste factor is (Snyderman and Rothman, 1988).

2. Beschaving hangt volledig af van de ingeboren intelligentie.

Deze bewering is vrij evident. Leeuwen, wilde honden, bijen, mieren, chimpansees en vele andere dieren leven in sociale groepen. Ze mogen dan wel op verschillende wijzen coöpereren, desondanks ontbreekt het hen aan beschaving. Waarom niet? Ze zijn niet slim genoeg!

Indien de beschaving daadwerkelijk volledig zou afhangen van de mate waaraan we aan een “verrijkte” omgeving blootgesteld werden, dan zouden we nog steeds in holen rondwalen. Als mensen eerst leefden in primitieve omstandigheden en die omgeving voor alles zou tellen en genetica voor niets (zoals sommigen beweren), hoe kan er zich dan enige vooruitgang voordoen? Het is duidelijk dat er een ingeboren aandeel genieën bestaat die zowel voor de beschaving als de ontwikkeling van technologie zorgen.

Een manier om de relatie tussen intelligentie en beschaving te onderzoeken is a.h.v. oude beschavingen, de studie hoe ze opgang maakten en hoe ze neergingen. Een andere, duidelijkere aanpak is de huidige situatie van de verschillende landen verder te onderzoeken. Vandaag, 2005, zijn er ontelbare gradaties van beschavingen over gans de wereld. Japan heeft een gemiddeld IQ van 104, vergeleken met het gemiddelde van de VS van 100. Japan is een economisch wonderverhaal, ondanks haar kleine oppervlakte en gebrek aan grondstoffen. Het is eveneens een vredige en veilige plaats om te wonen. In Tokio kan een zak met geld op een bank in het park blijven liggen totdat iemand deze aan de autoriteiten overhandigt.

Japan heeft een hoger gemiddeld IQ dan Amerika, Mexico heeft een lager gemiddelde en de zwarte Afrikaanse landen hebben het laagste gemiddelde. Diezelfde nationale hiërarchie bootst zichzelf na in de VS, zowel in IQ scores als in socio-economische status (SES). Bijvoorbeeld: Amerikanen van Japanse origine scoren gemiddeld hoger op IQ tests en zijn - gemiddeld gezien - ook succesvoller dan de gemiddelde Amerikaan. Zwarten in de VS scoren daarentegen het laagste en zijn het minst succesvol. Het feit dat mensen van Japanse origine - zowel in hun thuisland als in de VS - boven het gemiddelde scoren is de ultieme weerlegging van de aanklacht als zouden IQ tests “cultureel bevooroordeeld” zijn voor blanken. Interessant genoeg wordt het SES binnen een familie beïnvloed door de ingeboren intelligentie. Zo kwam een Amerikaans onderzoek tot de bevinding dat binnen families met twee of meer broers, de jongens met een hoger IQ dan de vader hoger op de socio-economische ladder klimmen tegen hun volwassenheid, terwijl de broers met een lager IQ dan de vader op de socio-economische ladder afzakken (Jencks, 1982). Broers hebben een bijna identieke omgeving - zelfde ouders, zelfde woonst, zelfde voeding, zelfde school, zelfde leefomgeving. Waarom verschillen ze dan zo vaak? Omdat ze een verschillende uitkomst van hun ouderlijke genetische teerling bekomen. Kinderen delen dezelfde omgeving, maar gemiddeld delen ze maar 50% van hun genen. Sommigen zullen meer delen, sommigen minder. [Sperma en eicellen worden samengesteld uit de helft van de genen van elke ouder, zodat een bevrucht eitje de volledige samenstelling der genen zal hebben. Maar een kind zal niet diezelfde identieke helft van zijn vader en diezelfde identieke helft van zijn moeder krijgen, dan zijn broers en zussen.] Verbaast het dan nog dat broers en zusters zo vaak verschillend opgroeien? Het feit dat de slimmere hogerop klimmen en de dommere lager raken, bewijst dat de SES significant beïnvloed wordt door ingeboren intelligentie.

3. Hoe hoger de beschavingsgraad, hoe beter het lot van de bevolking.

Beweren dat “hoe hoger de beschavingsgraad, hoe beter het lot van de bevolking is”, is even axiomatisch als beweren dat “het beter is gezond dan ziek te zijn”. Het is voor iedereen duidelijk dat mensen uit landen met een hogere beschavingsgraad van alles meer hebben wat universeel goed aanschreven is en minder van wat universeel slecht aanschreven is. Bijvoorbeeld: ze hebben meer geld, meer plezier, beter eten, fijnere kledij, grotere en betere woningen, betere opleidingen, langere levens, minder pijn en ziektes, minder onzekerheid in hun levens, minder misdaad, betere medicinale en gezondheidszorg, meer persoonlijke macht, meer welzijn en voldoening, minder angst en radeloosheid.

Vraag: "Waarom riskeren jaarlijks grote massa's mensen uit landen met lage beschavingsgraden hun leven om in landen met een hogere beschavingsgraad te geraken en waarom doet het omgekeerde zich nooit voor?"

Antwoord: "Ze riskeren hun levens, omdat ze menen daar een beter leven te hebben en ze hebben gelijk".

Indien dit niet zo was, waarom doet zich zulke eenrichtingsmigratie dan voor?

Economische welvarendheid is hierin zeer belangrijk. In **IQ and the Wealth of Nations** verzamelden Lynn en Vanhanen (2002) gegevens uit 185 landen en kwamen tot de conclusie dat het gemiddelde IQ van een land met 0,7 correleert met het Bruto Nationaal Product (BNP) per capita, en dat het IQ de belangrijkste factor is voor de welstand van een natie. (Vrijemarkteconomie en aanwezigheid van natuurlijke grondstoffen kwamen respectief als tweede en derde voor.)

4. Momenteel worden we met elke komende generatie minder intelligent.

Eeuwenlang - tot pakweg de jaren 1800 - bestond er een natuurlijke vruchtbaarheid in Engeland en Amerika, en dus geen geboortebeperking. Getrouwde koppels hadden gemiddeld meer kinderen, maar niet iedereen kon trouwen. Mannen die niet genoeg verdienden om een gezin mee te onderhouden bleven alleenstaand en kinderloos en het netto resultaat was een kleine positieve relatie tussen vruchtbaarheid en intelligentie. En toen verschenen verscheidene boeken over contraceptie die natuurlijk diegenen disproportioneel beïnvloedden die konden lezen. Condooms end spiraaltjes werden beschikbaar en het geboortecijfer onder de middenklasse en hogere klassen nam af. Tegen het midden van die eeuw werd het

duidelijk dat de geëduceerde mensen minder kinderen kregen dan de niet-geëduceerde. Dit zorgde voor grote onrust en in het begin van de 20e eeuw verschenen er zowel in Engeland als in Amerika studies hierover. Het IQ van schoolkinderen vertoonde een negatieve correlatie met het aantal gezinsleden, wat de vrees voor dysgenetische vruchtbaarheid bevestigde. Maar aan de andere kant werd deze conclusie in vraag gesteld omdat het IQ van de kinderloze alleenstaanden niet gemeten werd. Later verschenen er verdere Amerikaanse onderzoeken die de negatieve correlatie tussen het IQ van volwassenen en het aantal gezinsleden andermaal bewees, maar kwamen er even goed studies uit die hierin van mening verschilden. Hoe dan ook was de staalname in elk van deze onderzoeken niet representatief voor de globale Amerikaanse bevolking – ze werden beperkt in raciale, geografische, sociologische stalen. Zodoende was er midden de 20e eeuw nog steeds geen definitief antwoord op het vraagstuk van de dysgenetische vruchtbaarheid. In 1984 hadden Frank Bean en mezelf het geluk om een uitstekende gegevensset te vinden – de General Social Survey (GSS) – om hypothesis te toetsen. Het omvatte een korte woordenschattest, ontworpen door Thorndike om de mentale vermogens naar capaciteit te kunnen indelen, wat ideaal was voor onze studie. Het GSS had een groot, representatief staal van de Amerikaanse bevolking ondervraagd wier voortplantingsjaren tussen 1912 en 1982 vielen en konden zodoende met deze unieke kans een overzicht verkrijgen in de relatie tussen vruchtbaarheid en IQ voor het grootste gedeelte van de 20e eeuw. In alle 15 van de vijfjarige tijdspannen was de geteste correlatie tussen testcores en nakomelingschap negatief en 12 van de 15 ware, statistisch significant (Van Court and Bean, 1985).

Recent voerden Richard Lynn en mezelf een follow-up studie uit die nieuwe gegevens omvatte die in de jaren 1990 vergaard werd door het GSS. De resultaten die we kregen waren zeer gelijkend. Zo berekenden we dat 0,9 IQ punten verloren gingen per generatie (Lynn and Van Court, 2003). Om te weten hoeveel verloren is gegaan tijdens de 20e eeuw deden we de volgende vermenigvuldiging: $0,9 \times 4 \text{ generaties} = 3,6$ IQ punten. Voor het laatste deel van de 19e eeuw bestaan er geen exacte gegevens, maar wel een indicatie dat de periode 1875-1900 bijzonder dysgenetisch van impact was. Om dan een ruwe (maar conservatieve) berekening te bekomen van het verlies van 125 jaren, vermenigvuldigen we $0,9 \times 5 \text{ generaties} = 4,4$ IQ punten verloren van 1875 tot nu. Een verlies van deze grootte zou de IQ's van boven de 130 halveren en de IQ's beneden de 70 verdubbelen.

In **Dysgenics: Genetic Deterioration in Modern Populations**, merkte Richard Lynn (1996) op dat dysgenetische vruchtbaarheid eerder regel dan uitzondering is in de wereld. In Europa werden er hierover maar weinig onderzoeken gedaan, maar het lijkt dat zich daar in impact identieke dysgenetische trends voordoen. De enige plaats waar er geen dysgenetische vruchtbaarheid opgemeten werd, was in sub-Saharaans Afrika waar elke vorm van geboortecontrolle afwezig is.

Zoals de lezer al wel zal vermoeden is de voornaamste oorzaak van deze dysgenetische trend het feit dat de intelligentere vrouwen met meer succes aan geboortebeperving doen dan de minder intelligentere. Dit schijnt ook voor alle soorten contraceptie te gelden. Vrouwen van hoog, gemiddeld en laag IQ willen gemiddeld gezien hetzelfde aantal kinderen, maar vrouwen met een laag IQ hebben veel meer 'ongelukjes' en zodoende meer kinderen in het algemeen. Indien alle vrouwen rigoureuus hetzelfde aantal kinderen zouden hebben, zou er zich geen dysgenetische trend voordoen (Van Court, 1984). Een tweede en voorname factor is dat zeer intelligente en succesvolle vrouwen (dokters, advocaten, professoren, ingenieurs en vrouwen uit andere hoge bedrijfsregionen) vaak met minder kinderen eindigen dat ze wensen. Een recente studie toonde aan dat 33% van die zgn. carrièrevrouwen kinderloos zijn tegen hun veertigste levensjaar, terwijl maar 14% van hen bewust de keuze voor kinderloosheid maakte (Hewlett, 2002).

5. Tenzij we deze trend stoppen of keren, zal onze beschaving onvermijdelijk verminderen.

Deze conclusie volgt logisch uit de voornoemde 4 punten.

Het concept van beschaving is abstract, maar er bestaat een makkelijke manier om te conceptualiseren wat het betekent als "het beschavingspeil afneemt": Noord-Amerikanen, Europeanen en Japanners kunnen zich makkelijk voorstellen om hun ganse leven in Mexico te leven. Mexicanen kunnen zich ook makkelijk voorstellen om hun ganse leven in Afrika te leven. Dat is nu een afname van het beschavingspeil en weinigen zullen beweren dat dit een goede zaak is.

In **The Bell Curve** toonden Herrnstein and Murray (1994) aan dat alle sociale problemen enorm toenamen als het ze gemiddelde IQ statistisch naar beneden haalden met 3 punten in hun staalname, van 100 naar 97. Het aantal vrouwen chronisch afhankelijk van uitkeringen nam met bijna 15%, onwettige kinderen namen met 8% toe, gevangengenomen mannen namen met 13% toe en het aantal voortijdige schoolverlaters nam met 15% toe. Deze theoretische daling van 3 punten impliceert het ongelukkige leven van miljoenen mensen en een aanzienlijke belastingsdruk voor miljoenen andere. Tenslotte dient de bovenlaag van de IQ distributie nog beschouwd te worden – al de wetenschappers, politici, ondernemers, uitvinders en geniën - die nooit geboren werden en wier positieve contributies nooit verwezenlijkt kunnen worden.

Egalitarisme: politiek-correct, wetenschappelijk-incorrect

Het is duidelijk dat dysgenetische vruchtbaarheid een danig risico voor onze soort inhoudt. Waarom wordt er dan niets aan gedaan? In één woord: egalitarisme. Egalitarisme is simpelweg het geloof dat alle mensen

gelijk geboren worden met dezelfde intelligentie, karakter, talenten, gaven en zowat alles anders, behalve haarkleur, oogkleur enzovoort. Indien iedereen toch gelijk is, wat kan dysgenetische vruchtbaarheid dan betekenen?

Egalitarisme is de principiële ideologie die de Westerse wereld sinds WOII omhelsd heeft. Onmiddellijk reist er dan de vraag: "Als we allemaal gelijk geboren worden, hoe komt het dan dat we zo anders geworden zijn?" Verschillen zou voortkomen uit verschillende omgevingsfactoren en elke vorm van sociale problematiek of pathologie zou dan het gevolg zijn van "culturele verwaarlozing", "traumatische ervaringen", "ondermaatse behuizing" en uiteraard de ultieme boosdoener: de maatschappij.

Egalitarisme is zo fundamenteel onmogelijk, dat het ongelofelijk is dat miljoenen mensen er daadwerkelijk in geloven. Iedereen die meer dan één kind heeft, beseft dat er verschillende persoonlijkheden bestaan en dit vanaf de eerste dag na geboorte. Maar een recente opiniepeiling toonde aan dat minder dan 1 op 5 Amerikanen gelooft dat genen een rol spelen in het menselijk gedrag. De meeste mensen dachten dat drugsverslavingen, mentale ziektes en homoseksualiteit in een kleine mate erfelijk bepaald werden, maar zo'n 40% dacht dat genen überhaupt geen enkele rol spelen (U.S. News and World Report, 21 april, 1997, p. 72-80).

Er bestaat niet het minste wetenschappelijke bewijs ter staving van het egalitarisme en daarentegen is er een berg bewijzen voorhanden die het tegendeel beweert, maar uiteraard weerhoudt dat de egalitaire spreekbuizen in de media en de academische wereld niet, die zichzelf een "professioneel aura" toemeten door louter elkaar te citeren. Bijvoorbeeld: "Kinderen die in arme buurten opgroeien, neigen naar meer criminaliteit". Op deze premissen worden dan projecten gefinancierd om betere huisvesting te verzorgen met - verbazingwekkend - niet de minste daling van de misdaadcijfers. Het is voor elke observant duidelijk dat er correlaties bestaan tussen arme leefomgevingen en verscheidene pathologieën. Maar een dergelijke lichte correlatie bewijst natuurlijk nog geen causaal verband! Hanen kraaien bij de zonsopgang. Betekent dit dan dat de hanen de zon doen opgaan 's morgens? Indien armoede misdaad zou voortbrengen, zou de misdaad dan geen astronomische proporties aangenomen hebben tijdens de Grote Depressie? Wel, dat was het geval niet.

Programma's om de sociale problematiek te verhelpen die gebaseerd zijn op pseudo-wetenschappelijk uitgedoste egalitaire propaganda worden universeel aanbeden. Ondanks hoge verwachtingen, poeslieve retoriek en waarlijk enorme uitgaven zijn de aantoonbare resultaten zeer mager, artificieel of onbestaand. 'Aid to Families With Dependent Children' (AFDC), het voornaamste bijstandsprogramma in de VS, was bedoeld om armoede te verhelpen en de daaruit voortvloeiende sociale problemen te verlichten. Een studie die haar resultaten opvolgde, duidde aan dat het de problemen enkel verergerde, in plaats van oploste, ondanks het feit dat het de belastingbetaler miljoenen kost (Murray, 1986). 'Head Start' werd opgestart om de IQ's van gettokinderen op te krikken door hen van vroeg af aan in een "verrijkt" milieu te plaatsen. Desondanks bestaan er niet de minste blijvende IQ-winsten. Op een bepaalde manier is haar initiële doel nu vergeten, werd het als een "succes" omschreven en blijft het project maar groeien en geld opslokken.

"Bijgeloof is de manier niet "

Vaak voelen we een zekere zelfvoldaanheid, een misplaatst superioriteitsgevoel als we over de uitspattingen van vervlogen tijden lezen, zoals de heksenprocessen van Salem, Inquisitie, bizarre medicinale praktijken zoals aderlatingen en bloedzuigers om ziektes te bestrijden. Oude films over de mens zijn eerste pogingen tot vliegen garanderen een gulle lach. Maar hoe weten we of ze zelf - op dit eigenste moment - niet in de greep van een nog grotere, stommere desillusie gevangen zitten, waarover komende generaties ons zullen uitlachen? Hoe beschamend! Het is helemaal niet overdreven als we stellen dat het egalitarisme het meest voorkomende bijgeloof van de 20^e en 21^e eeuw is, misschien zelfs van alle tijden, aangezien het een geloofssysteem is waar miljoenen mensen in geloven, zonder de minste wetenschappelijke bewijsvoering en omdat het feit dat de wetenschap haar herhaaldelijk afgekeurd heeft. Is het egalitarisme überhaupt wel een bijgeloof? De negende uitgave van Webster's woordenboek, definieert bijgeloof als:

"een geloof of praktijk voortkomend uit gebrek aan kennis, angst voor het onbekende, geloof in magie of geluk of een verkeerd concept van oorzakelijkheid ... een notie die behouden blijft ondanks bewijs van het tegendeel"

Een populair nummer van Stevie Wonder heet "Superstition" en de teksten gaan ongeveer zo: "*When you believe in things that you don't understand, then you suffer. Superstition ain't the way!*" Dit omvat onze situatie perfect. De Westerse wereld heeft kritiekloos een hoop desinformatie over de menselijke natuur aanvaard en als gevolg van dit mega-bijgeloof, bezorgen we onszelf en al onze nakomelingen megaveel lijden. We verspillen enorm veel tijd, moeite en geld in misleide programma's, terwijl onze ingeboren intelligentie, het eigenlijke fundament van onze beschaving en ons welzijn, zachtjes maar zeker aan ons voorbijgaat.

Drie factoren

Waarom is het Westen dan zo in de greep van deze illusie? Millennialang namen de mensen het gewoon aan dat sommige mensen slimmer waren dan andere mensen, omdat het gewoon waar was. Zelfs tijdens de eerste decennia van de 20^e eeuw lachte men het egalitarisme gewoon weg. Eugenetica werd algemeen

aanvaard en omhelst door mensen uit het hele politieke spectrum. Om maar enkele voorstanders op te noemen: George Bernard Shaw, Charles Darwin, Margaret Sanger, H.G. Wells, Francis Galton (die de term 'eugenetica' ijkte), Theodore Roosevelt, Oliver Wendell Holmes, Alexander Graham Bell, Charles Lindbergh en Winston Churchill. Julian Huxley beschreef eugenetica als "*van alle altruïstische doelen, het meest begrijpelijke en meest effectieve*". Desondanks wordt eugenetica tegenwoordig aanschreven als de ultieme vorm van mishandeling! Waarom bepaalde ideeën plots modieus zijn en ware andere dan weer onmodieus worden, is iets dat ik niet vat. Hieronder volgen 3 verklarende factoren die de publieke opinie in die richting beïnvloed hebben:

(1) Na Wereldoorlog 2 werden de ideeën en idealen van de overwonnen naties universeel afgekeurd. Hitler was een sterke bepleiter van de eugenetische zaak, hoewel in een andere vorm dan den hedendaagse eugenetici. (Zo keurde IQ-testen bijvoorbeeld af omdat deze "joods" zouden zijn) Genetica, gedrag en ras werden meer en meer beschouwd als te mijden onderwerpen. De eugenetische beweging vond haar oorsprong in het Verenigd Koninkrijk en in de VS. Behalve Duitsland voerden zo'n 27 andere landen een eugenetische wetgeving door. En toch leidde dat daar niet tot genocide of soortgelijke toestanden. Zodus kan men bezwaarlijk stellen dat eugenetica genocide veroorzaakt. De communisten bepleitten het tegendeel. Zij beweerden dat de omgeving allesbepalend was en dat de genetica niets betekende en desondanks moordden ze veel meer mensen dan de Nazi's uit. Desondanks werd de associatie tussen eugenetica en Hitler meer en meer gemeengoed.

(2) In de Westerse wereld wordt de publieke opinie grotendeels gevormd door journalisten (die grotendeels verantwoordelijk zijn voor de foutieve associatie met Hitler). Ontelbare studies en onderzoeken hebben al aangetoond dat journalisten veel linkser denken dan de eigenlijke publieke opinie. Onder universiteitsstudenten worden studenten economie of wetenschap het meeste conservatief ingedeeld, terwijl studenten literatuur en journalistiek het meest links ingedeeld worden, wat een zekere automatische selectie onder studenten journalistiek inhoudt. Met andere woorden: mensen die aangetrokken worden door de journalistiek neigen zeer links te zijn. Naast deze linkse journalisten hebben bepaalde marxistische academici met een eigen politieke agenda gretig bijgedragen aan deze egalitaire propaganda. Snyderman en Rothman (1988) vergeleken de berichtgeving over IQ in de algemene media (tv, kranten en weekbladen) met hetgeen de onderzoekende wetenschappers zelf hierover melden. Ze kwamen tot de conclusie dat de media consistent zeer bevooroordeelde berichten plaatste, die dan de indruk moesten wekken dat IQ niets significant meet en dat het in feite "cultureel bevooroordeeld" is. Ze lijken bovendien blijken dat de meeste wetenschappers hen hierin bijtraden, hoewel dit gezinszins het geval was. Ook in de raciale kwestie heeft de media schromelijk gefaald in hun verantwoordelijkheid wetenschappelijk bevindingen aan het bredere publiek bekend te maken. Eigenlijk is "falen in hun verantwoordelijk" nog te zwak uitgedrukt, aangezien dit een zekere laksheid van hun kant impliceert. In realiteit hebben de media de grootste leugens verkondigd en dit gedurende decennia. Voor sommigen kan "grootste leugens" wellicht te zwaar retorisch klinken, maar ik antwoord hier dan op dat er bewijzen voor deze deceptie zijn. Welke gevallen van flagrante misleiding vallen dan wel onder deze noemer? Met de beste wil van de wereld kan ik geen beter, duidelijker voorbeeld opnoemen. Snyderman en Rothman (1988) toonden eerder aan dat de meerderheid van de wetenschappers die IQ bestudeerden, ervan overtuigd waren dat de oorzaak van de IQ-verschillen tussen blank en zwart genetisch is. Door honderden artikels in de media te analyseren zagen ze deze mening geportretteerd als één die enkel marginale figuren omhelzen.

Deze massale desinformatiecampagne over IQ, genetica en ras wordt geleid door linkse en extreemlinkse journalisten en marxistische academici en dit sinds de jaren 1950 tegen het Westen in. Net als een octopus wiens tentakels ver reiken, heeft het op verschillende manieren voor problemen gezorgd. Eén van de voornaamste is dat een serieus publiek debat over eugenetica in feite onmogelijk geworden is. Een dergelijke desinformatiecampagne mag men wel verwachten in een communistisch regime, maar in een Westerse, democratische samenleving hoort deze aan de kaak gesteld te worden.

(3) Om ten volle te begrijpen waarom het egalitarisme zo aloverheersend is en waarom de eugenetica tot een taboe verklaard werd, moeten we ook de bredere *Zeitgeist* analyseren, aangezien deze eveneens blinde gehoorzaamheid aan noties als "diversiteit" en "multiculturalisme", omgekeerde discriminatie, aanvallen op de Westerse cultuur, steun aan een desastreus immigratiebeleid, promotie van promiscuïteit en homoseksualiteit, oproepen tot rassenvermenging en moreel relativisme, inhoudt. Stuk voor stuk onderwerpen die onder de brede noemer van de "politieke correctheid" passen. Kwam deze wijziging dan "zomaar" tot stand, net als het weer? Of werd deze door bepaalde personen gesteund? En indien zo, waarom dan?

Als er een serieuze misdaad gepleegd is, zal de detective waarschijnlijk eerst vragen: "wie heeft er voordeel bij?" Analoog daaraan, kunnen we ons in alle redelijkheid ook afvragen: "Wie heeft voordeel aan deze oneerlijke en destructieve *Zeitgeist*?" Dat is een buitengewoon interessant en belangrijk onderwerp, maar wat vanwege plaatsgrek hier niet volledig behandeld kan worden. In plaats daarvan zal ik de lezer refereren naar het briljante boek van Kevin MacDonald, **The Culture of Critique** (1998), een bron van antwoorden over onze *Zeitgeist* en de verborgen agenda die haar domineert. MacDonald maakt een verbazende conclusie, maar wel een die exhaustief gedocumenteerd is.

Conclusie:

De resultaten van een grote, welgerespecteerde studie over mentale achterlijkheid illustreert het nut en de noodzaak van eugenetica. Twee procent van de staalname was achterlijk en deze produceerde zo'n 36% van de volgende generatie achterlijken (Reed and Reed, 1965). Overduidelijk: indien die 2% geen kinderen had gehad, dan zou het peil van achterlijkheid met 36% afgenomen hebben, in één generatie en in die groep. Met maar een kleine wijziging kunnen deze cijfers ook voor de algemene bevolking toegepast worden. Als deze achterlijken genoeg cash of andere voordelen aangeboden wordt om aan permanente geboortebeperking te doen, dan zou het aantal mentale achterlijken met gemiddeld 1/3 kunnen afnemen in één enkele generatie. Dit is maar één stap van de verschillende mogelijke eugenetische maatregelen, maar deze stap alleen al zou veel sociale problemen kunnen verhelpen, veel kindermisbruik en –verwaarlozing kunnen elimineren (achterlijken zijn nu eenmaal zeer slechte ouders), zouden de economie een serieuze stap vooruit helpen en de voornoemde "miserie quotiënt" ongemeen doen dalen.

Egalitaireren nemen wel een zeer aparte route om de sociale problematiek op te lossen – ze trachten nog steeds mensen te veranderen door hun omgeving te veranderen. Ondanks hun volkomen falen, blijft het onze natuurlijke wens om het lijden te verminderen en de wereld te verbeteren. Deze wens vindt nieuwe hoop in de wetenschappelijk gebaseerde eugenetica, en niet in propaganda of in wensdromen. Eugenetica neemt de kortste weg. Het heeft het unieke potentieel om feitelijk een betere wereld te scheppen, om concrete, langdurige en aanzienlijke verbeteringen aan "*la condition humaine*" tot stand te brengen door eerst de mensen zelf te veranderen.

Ik zou hier Chris Brand willen bedanken voor zijn hulp in de totstandkoming van dit manuscript.

REFERENTIES

Bouchard, Thomas, (1993), *Twins as a Tool of Behavioral Genetics*. New York: J. Wiley

Brand, Christopher (1996) *The 'g' Factor*, New York: Wiley & Sons

Flynn, J.R., (1984) The mean IQ of Americans: Massive gains 1932 to 1978, *Psychological Bulletin*, 95, 29-51

Hewlett, Sylvia Ann, *Creating a Life: Professional Women and the Quest for Children*, New York: Talk Miramax Books, 2002, p. 86-87

Jencks, Christopher (1972), *Inequality*, New York: Basic Books Inc.

Herrnstein, Richard, and Murray, Charles, (1994) *The Bell Curve*, p. 368, New York: New York Free Press

Loehlin, J., Willerman, L., Horn, J. (1990) Heredity, environment, and personality change: evidence from the Texas Adoption Project, *Journal of Personality* 58:1, p.221-246

Lynn, Richard (1996), *Dysgenics: Genetic Deterioration in Modern Populations*, Westport, Conn.: Praeger

Lynn, Richard (2001), *Eugenics: A Reassessment*, Westport, CT: Praeger

Lynn, Richard, and Van Court, Marian (2003) New evidence of dysgenic fertility for intelligence in the United States, *Intelligence* 32:2, March, p.193-201, www.eugenics.net

Lynn, Richard and Vanhanen, Tatu (2002), *IQ and the Wealth of Nations*, Westport, Conn: Praeger

MacDonald, Kevin (1998), *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*, Westport CT: Praeger

Murray, Charles (1984), *Losing Ground: American Social Policy, 1950-1980*, New York: Basic Books

Reed, E.W., and Reed, S.C., (1965) *Mental Retardation: A Family Study*, Philadelphia: W. B. Saunders, p. 78

Rushton, J.P., (1999), "Secular gains in IQ not related to the g factor and inbreeding depression unlike Black-White differences: A reply to Flynn," *Personality and Individual Differences*, 26, p.381-389

Snyderman, Mark, and Rothman, Stanley (1988) *The IQ Controversy, the Media, and Public Policy*, New Brunswick: Transaction Books

Van Court, Marian (1983) Unwanted births and dysgenic reproduction in the United States, *The Eugenics Bulletin*, Spring, 1983, www.eugenics.net

Van Court, Marian and Bean, Frank (1985), Intelligence and Fertility in the United States: 1912 to 1982, *Intelligence* 9, p.23-32, www.eugenics.net